

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάτμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἀρχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὅλην ὠφελείαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρυσιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικὸς	Ἑξωτερικὸς
Ἑτησίᾳ δρ. 16.—	Ἑτησίᾳ δρ. 20.—
Ἑξάμηνος > 8,50	Ἑξάμηνος > 10,50
Τρίμηνος > 4,50	Τρίμηνος > 5,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικ. λεπ. 40. Ἑξωτερικ. λεπ. 45

Φέλλα προσηγομένων ἑτῶν, ἐπίσης λεπ. 40

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐφραίμου δρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον

Περίοδος Β'. — Τόμος 27ος

Ἐν Ἀθήναις, 2 Μαΐου 1920

Ἔτος 42ον. — Ἀριθ. 22

ΔΗΛΩΣΙΣ

Καθὼς ἐδηλώθη καὶ εἰς τὸ 18ον φύλλον (ἴδε σελ. 143), ἡ ἐτησίᾳ συνδρομὴ τῆς «Διαπλάσεως» ἡ ὕ ξ ἡ θ ἡ εἰς δρ. 16 διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν καὶ δρ. 20 διὰ τὸ Ἑξωτερικὸν, ἀναλόγως δὲ ἡ ἑξαμηνίος καὶ τριμηνίος, ὡς βλέπετε καὶ εἰς τοὺς ἀνωτέρω ὁδούς ἐγγραφῆς. Ἐπίσης ἡ τιμὴ ἐκάστου φύλλον γενικῶς ἠδηλώθη εἰς λεπτὰ 40 διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν καὶ 45 διὰ τὸ Ἑξωτερικόν.

Παρακαλοῦνται ὅθεν οἱ πληρώσαντες ἤδη συνδρομὴν διὰ τὸ 42ον τοῦτο ἔτος ἢ διὰ μέρος αὐτοῦ, νὰ στείλουν τὸ ταχύτερον καὶ τὸ ὑπόλοιπον, διότι ἡ αὔξησις εἶνε ἀναδεδειγμένη. Ἐπίσης οἱ ὑπερπληροῦντες νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψει τὴν αὔξησιν καὶ νὰ ἐπιστρέψουν λεπ. 40 καὶ 45 ἀπὸ τοὺς ἀγοραστάς των.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ' (Συνέχεια)

Ὁ δεῦτερος θερισμὸς θὰ ἦταν πολὺ ἄρθρονος, καὶ χωριστὰ ὅσα θὰ ἔδιναν στοὺς ἀποίκους τὰλλα χωράφια, τὰ πρὸ βορείνᾳ, πού τὰ ἐπότιζε τώρα ἡ λίμνη τῶν Κύνων.

— Τί καλὴ ιδέα νὰ χρησιμοποιήσουμε τὸ νερὸ αὐτοῦ τοῦ ρέμματος τῶν Τσακαλιῶν, πού χυνόταν ὡς τότε χωρὶς καμμιὰ ὠφέλεια, ἀφοῦ ἡ θάλασσα δὲν τὸ εἶχε βέβαια ἀνάγκη! εἶπε ὁ Τζὰκ στὸν κ. Οὐόλστον.

Σταματοῦσαν καθεὶ τόσο καὶ στοὺς μικροὺς αὐτοὺς σταθμοὺς ἡ συνομιλία ξανάρχισε ζωηρότερη. Ἡ Ἄννα εὗρισκε εὐχαρίστησιν νὰ κόβῃ μερικὰ ἀπὸ τὰ ὠμορφα ἐκεῖνα λουλούδια πού ἀρωματίζουν τὴν δενδροστοιχίαν. Πολλὰς ἐκατοντάδες πουλιὰ ἐπετρυγίζαν ἀνάμεσα στοὺς κλώνους τῶν δένδρων, πού ἦταν βαρεῖς ἀπὸ φύλλα καὶ καρπούς. Καὶ τὸ κυνήγι ἔτρεχε ἀνάμεσα στὰ χαμόδενδρα, λαγοί, κουνέλια, φραγκόκοττες καὶ μπενάτσες. Οὔτε ὁ Ἑρνέστος, οὔτε ὁ Τζὰκ δὲν ἔλαβαν τὴν ἀδεια νὰ πάρουν τὰ τουφεκία τους, καί, σὰν νὰ τῶξεραν αὐτὰ τὰ ζῶα ἐκεῖνα καὶ τὰ πουλιὰ, τριγύριζαν μὲ ὄλη τους τὴν ἡσυχίαν. Γιατί ὅταν

ἐτοιμαζόνταν νὰ ξεκινήσουν γιὰ τὴν ἐκδρομὴν, ἡ κυρία Ζερμάτι τοὺς εἶχε πῆ:

— Θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μὴ σκοτώσετε σήμερα, πρωτοχρονιάτικα. ἄελα-εἴ καὶ ἄκακα ζῶα.

— Ναί, εἶχεν ἐπιδοκιμάσει κι' ἡ Ἄννα Οὐόλστον ὅς βγοῦμε γιὰ περίπατο, ὄχι γιὰ κυνήγι.

Ὁ Ἑρνέστος, πού εἰς κυνηγετικὰς ἐπιτυχίαις δὲν τὸν τραβοῦσαν τόσο, εἶχε δεχθῇ εὐχαρίστως. Τὸν Τζὰκ ὅμως, πού εἶχε τὸ πάθος τοῦ κυνηγιοῦ, χρειάσθηκε νὰ τὸν παρακαλέσουν πολὺ. Αὐτὸς νὰ βγῇ χωρὶς τὸ τουφεκί του, πού καθὼς ἔλεγε, ἀποτελοῦσε μέρος τοῦ αὐτοῦ του; Ἦταν

σὰ νὰ τοῦλειπε ἓνα χέρι ἢ ἓνα πόδι.

— Ὅπως δὴποτε, τοὺς εἶπε, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ τὸ πάρω, φθάνει μόνο νὰ μὴ τὸ μεταχειρισθῶ. Σὰς δίνω τὸ λόγο μου νὰ μὴν πυροβολήσω, οὔτε ἂν ἰδῶ μπροστὰ μου ὁλόκληρο κοπάδι πέρδικας!

— Δὲν πιστεύω πὼς ἂν μπορέσετε νὰ κρατήσετε τέτοια ὑπόσχεση, ἀποκρίθηκε ἡ Ἄννα. Μὲ τὸν Ἑρνέστο, δὲν θάταν φόβος ἄλλὰ μὲ σὰς... Καλύτερα νὰ μὴ πάρετε τουφεκί.

— Κι' ἂν παρουσιασθῇ κανένα θηρίο, πάνθηρας, ἀρκούδα, τίγρις, λιοντάρι;... Ἦ πάρχουν. Ξέρετε, στὸ νησί μας...

— Ὅχι ὅμως καὶ στὴ Γῆ τῆς Ἑπαγγελίας, Τζὰκ! ἀποκρίθηκε ἡ κυρία Ζερμάτι. Ἐλα, κάμε μας αὐτὴ τὴ χάρη. Σοὺ μένουν οἱ ἄλλες τριακόσιες ἐξηντατέσσερες ἡμέρες τοῦ χρόνου...

— Εἶναι τουλάχιστο δισεκτος;

— Ὅχι, ἀποκρίθηκε ὁ Ἑρνέστος.

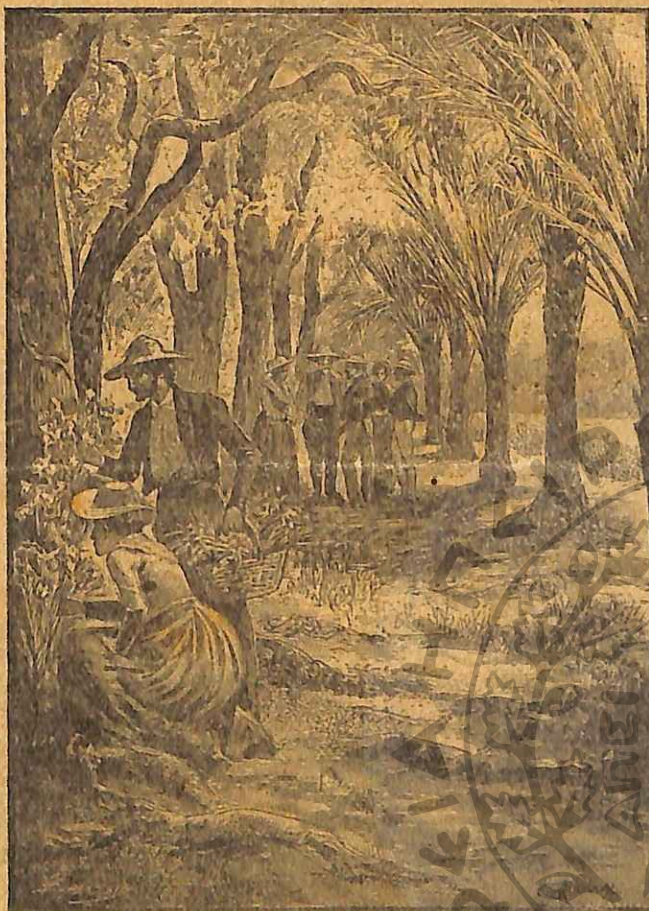
— Τί ἀτυχία! φώναξε ὁ κυνηγός.

Καί, — εἰ νὰ κάμῃ πιά; — βγῆκε κι' αὐτὸς χωρὶς τουφεκί.

Ἦστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα, ἀφοῦ πέρασαν καὶ τὸ διάστημα τῶν ριζοφόρων, οἱ δύο εὐκοσμίαιες στάθηκαν μπροστὰ στὸ Φαλκενχόρστ.

Πρῶτα-πρῶτα ὁ κύριος Ζερμάτι ἐξέτασε τὸν περιβόλο, ὅπου ἦταν κλεισμένα τὰ κατοικίδια ζῶα, καὶ τὸν βρῆκε σὲ καλὴ κατάστασιν. Οὔτε οἱ πίθηκοι οὔτε οἱ ἀγριόχοιροι δὲν τὸν εἶχαν πειράξει αὐτὴ τὴν φορὰ κι' ὁ Τζὰκ δὲν βρέθηκε στὴν ἀνάγκη νὰ τιμωρήσῃ αὐτοὺς τοὺς «κακούργους».

Οἱ ἐκδρομεῖς ἀνέβηκαν πρῶτα στὸν ἐξώστη καί

Ἡ Ἄννα εὗρισκε εὐχαρίστησιν νὰ κόβῃ... (Σελ. 169 στ. α')

ἐκάθισαν νὰ ξεκουρασθοῦν. Ὁ ἐξώστης αὐτός, ἡμικυκλικός, ἦταν καυμένος ἀπὸ ἀσπρόχωμα ἀπάνω στὶς ρίζες τῆς πελώριας μαγκλιέρας, κι' ἔνα μίγμα ἀπὸ ρετσίνα καὶ πίσσα τὸν ἔκανε ἀδιάβροχο. Κάτω ἀπὸ τὸν ἐξώστη, ἦταν ἀποθηκευμένα βαρέλια μὲ ὑδρόμελι. Ἐβγαλαν κι' ἦπιαν ὅλοι γιὰ δροσιτικό. Ἐπειτα, ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴ σκάλα τοῦ δένδρου, ἀνέβηκαν στὴν ταράτσα, σαράντα πόδια ψηλότερ' ἀπὸ τὸ ἔδαφος.

Τὴ εὐχαρίστηση ἐδοκίμαζε παντὰ ἡ οἰκογένεια Ζερμάττ, ὅταν βρισκόταν 'ς ἐκεῖνο τὸ ὕψος, μέσα στα πυκνὰ φυλλώματα τοῦ δένδρου!... Μὴ δὲν ἦταν ἡ πρώτη τῆς φωνή, πού τῆς ἔφερεν τόσες ἀναμνήσεις; Μὲ τὰ δύο τῆς μπαλκονία ἀπὸ δικτυωτό, μὲ τὸ διπλό τῆς πάτωμα, μὲ τὰ δωμάτιά τῆς τὰ στεγασμένα ἀπὸ φλοιούς ἐνωμένους καλὰ, καὶ μὲ τὰ ἐλαφρά τῆς ἐπιπλά, ἡ φωνὴ εἶχε γίνεи μιά δροσερὴ καὶ χαριτωμένη κατοικία. Ἀλλὰ τώρα πιά δὲν θὰ τὴν χρησιμοποιοῦσαν παρὰ γιὰ ἓνα μικρὸ σταθμό, γιὰ ἓνα ξεκούρασμα. Καὶ θὰ τὴν ἄφιναν ὅπως ἦταν. Μόνο στὸ Πρόσπεκτ-Χίλλ θὰ μπορούσαν νὰ κάμουν προσθήκες καὶ βελτιώσεις γιὰ νὰ χωρῇ περισσότερο κόσμος. Ὅπως ὁποτε, ὁ κ. Ζερμάττ ἐσκόπευε νὰ διατηρήσῃ καὶ τὸ Φαλκενχόρστ, αὐτὴ τὴν «Γερακοφωλιὰ», ὅσον καιρὸ θὰ τὴν κρατοῦσαν οἱ κλῶνοι τῆς ριζοφόρας, ὡς πού θὰ ἔπερτε ἀπὸ γηραιά.

Τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο, ἐνῷ συνωμιλοῦσαν στὸ μπαλκόνι, ἡ κυρία Οὐόλστον ἔκαμε μιὰ πρόταση σημαντικὴ. Ἦταν γυναῖκα μὲ φωτισμένη εὐσέβεια καὶ μὲ ἀληθινὸ θρησκευτικὸ αἰσθημα, καὶ γι' αὐτὸ δὲν παρεξενεῦθηκαν καθόλου, ὅταν τὴν ἄκουσαν νὰ τοὺς λέγῃ:

— Φίλοι μου, ἐθαύμασα καὶ θαυμάζω ὅ,τι ἐκάματε στὴ γωνία αὐτὴ τοῦ νησιοῦ σας... Τὸ Φελσενχάϊμ, τὸ Πρόσπεκτ-Χίλλ, τὸ Φαλκενχόρστ, τὰ κτήματά σας, τίς φυτεῖες σας, τοὺς ἀγρούς σας... Αὐτὰ μαρτυροῦν τόση εὐφροσύνη, ὅση καὶ δραστηριότητα. Ἐρώτητα όμως μιὰ μέρα τὴν κυρία Ζερμάττ γιὰτὶ σὰς λείπει...

— Μιὰ ἐκκλησία! ἐφώνησε ἀμέσως ἡ Μπέτση. Ἐχετε δίκιο, ἀγ' πητὴ μου Μέρρι. Χρέος μας εἶναι νὰ περιεργασθῶμε στὸ ὅ,τι μιὰ μικρὴ ἐκκλησία...

— Ὅχι δὲ! εἶπε ὁ Τζάκ' πρέπει νὰ τοῦ ἀφιερώσουμε κάτι καλύτερο ἀπὸ μιὰ ἐκκλησίαν... μιὰ μεγάλη ἐκκλησία, θνα ναο! Πού νὰ χῇ μάλιστα κι' ἓνα θαυμάσιο καμπαναριό... Πότε θὰ ἔρχισουμε, πατέρα;... Ὑλικά ὑπάρχουν μὲ τὸ παρῶν. Ὁ κύριος Οὐόλστον θὰ κάμῃ τὰ σχέδια. Καὶ θὰ τὰ ἐκτελέσουμε.

— Ναι, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ, χαμογελῶντας. Δὲν εἶναι δύσκολο νὰ κτισθῇ ἓνας ναός, μὲ τὸ καμπαναριό

τοῦ καὶ μὲ ὅλα. Τὸν βλέπω ἀπὸ τώρα μὲ τὴ φαντασία μου. Ἀλλὰ δὲν βλέπω τὸν παπᾶ, τὸν ἱεροκλήρυκα.

— Γίνεται ὁ Φραγκίσκος, ἄμα γυρίσῃ, εἶπε ὁ Ἑρνέστος.

— Ἀλλὰ κι' ὡς νὰ γυρίσῃ ὁ Φραγκίσκος, εἶπε ἡ κυρία Οὐόλστον, δὲν μᾶς ἐμποδίζει τίποτα, ἀν' γίνῃ ἐντωμεταξὺ ἡ ἐκκλησία μας, νὰ προσευχόμαστε 'ς αὐτὴ μόνιμοι μας.

— Κυρία Οὐόλστον, ἡ ἰδέα σας εἶναι λαμπρή, γιὰτὶ δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦμε ὅτι κι' ἄλλοι ἀποικοὶ θὰ ἔλθουν σὲ λίγο στὴ Νέα-Ἐλβετία. Τὸν χειμῶνα, πού θὰ ἔχουμε καιρὸ, θὰ μελετήσουμε τὸ σχέδιο. Ὁ ἀβροῦμε καὶ τὸν πιὸ κατάλληλο τόπο.

— Ἐγὼ νομίζω, εἶπε τότε ἡ κυρία Ζερμάττ, ὅτι ἂν τὸ Φαλκενχόρστ δὲν εἶναι πιά κατάλληλο γιὰ κατοικία, θὰ μπορούσε νὰ μεταβληθῇ 'ς ἐκκλησίαν.

— Κι' ἐστὶ οἱ προσευχές μας, ἀπ' αὐτὸ τὸ ὕψος, θὰ θέλουν λιγώτερο γιὰ νὰ φθάσουν στὸν οὐρανὸ! ἐπρόσθεσε ὁ Τζάκ'. Αὐτὸ θάλεγε τοῦλάχιστο ὁ ἀγαπητός μας Φραγκίσκος.

— Μόνο πού θὰ ἦταν κάπως μακριὰ ἀπὸ τὸ Φελσενχάϊμ, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ. Ἐγὼ θὰ προτιμοῦσα νὰ κτίσουμε τὴν ἐκκλησίαν μας κοντὰ στὴν κυριώτερή μας κατοικία, πού γύρω τῆς, σιγὰ-σιγὰ θὰ κτισθοῦν κι' ἄλλες κατοικίες. Ἀς εἶναι τέλος πάντων. Τὸ σχέδιο αὐτὸ θὰ τὸ μελετήσουμε.

Τοὺς τρεῖς - τέσσερους μῆνες, πού βάσταξε ἀκόμη τὸ καλοκαίρι, οἱ ἀποικοὶ ἔκαμαν ὅλες τίς βιαστικές, τίς ἀπαραίτητες ἐκεῖνες ἐργασίες, πού ἔμελλε νὰ τίς διακόψῃ ὁ χειμῶνας. Ἀπὸ τίς 15 μάλιστα τοῦ Μάρτη ὡς τὸ τέλος τοῦ Ἀπρίλη, δὲν ἀναπαύθηκαν οὔτε μιὰ ἡμέρα. Ὁ κ. Οὐόλστον ἐργαζόταν κι' αὐτὸς πολὺ, δὲν μπορούσε ὅμως νὰ νάντι-καταστήσῃ τὸν Φρίτς καὶ τὸν Φραγκίσκο στὴν ἐργασία πού χρειαζόταν γιὰ νὰ ποθηκευθῇ σάνος στα κτηνοτροφεία καὶ νὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ διατροφή τῶν ζώων τὸν χειμῶνα. Πρόβατα, γίδια, γουρούνια, ἦταν τὰ καμμία ἑκατοστὴ στὸ Βάλντεγκ, στὸ Ἐμπερφορτ καὶ στὸ Πρόσπεκτ-Χίλλ. κι' οἱ σταῖλοι τοῦ Φελσενχάϊμ δὲν ἦταν ἀρκετοὶ νὰ χωρέσουν τόσα ζῶα. Ἦταν ἀκόμη καὶ τὰ πουλιά,

— κόττες, γαλοὶ, περιστέρια, — πού ἔπρεπε νὰ τὰ ξαναμπᾶσουν γιὰ τὸ χειμῶνα, τὴν αὐτὴ τοῦ Φελσενχάϊμ καὶ νὰ τὰ περιποιούνται καθημέρα. Ὅσο γιὰ τίς πάπιες καὶ τίς χῆνες, αὐτὲς μπορούσαν νὰ τίς ἀφήσουν στὸ βάλτο, πού δὲν ἀπείχε πολὺ. Μόνο τὰ φορητὰ καὶ τὰ καμμενὰ, βόνατσι, γαϊδουρία, βόδια, δὲν ἔβγαιναν ποτὲ ἀπὸ τὸ Φελσενχάϊμ. Ἀν' λογαριασμοῦμε λοιπὸν τώρα καὶ τίς ἀγελάδες μὲ τὰ μοσχάρια τους, θὰ ἴδουμε ὅτι ἡ διατροφή τῶν ἀποίκων θάταν

ἐξασφαλισμένη μόνο μὲ τὰ προϊόντα αὐτῆς τοῦ Φελσενχάϊμ, — γάλα, ἀν' κρεάτα, — καὶ ἂν ἀκόμη δὲν ὑπῆρχαν προϊόντα τοῦ κρηγιόυ καὶ τοῦ φαρῆτος, πού κι' αὐτὰ δὲν ἔπαυαν νὰ ἔρχονται ἀπὸ τὸν Ἀπρίλη ὡς τὸν Σεπτέμβρη.

Ὡστόσο, ἀπὸ τίς 15 τοῦ Μάρτη, πρεπε νὰ λάβουν μέρος ὅλοι στὶς βιαστικὲς ἐργασίες τῆς ἐξοχῆς, τοῦλάχιστὰ μιὰ ἐβδομάδα. Καὶ κατόπι, θὰ μπορούσαν νὰ κάμουν καὶ καμμιὰ ἐκδραῖξω ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς Γῆς τῆς Ἐκτελείας.

Γι' αὐτὴ μίλησαν οἱ δύο οἰκογένειαι ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Κι' εἶπαν πολλὰς διαφορὰς γνώμες, ὡστόσο ἀκούσθηκαν ἐκείνη πού στὸ τέλος τὴν παραδέχθη ὅλοι.

(Ἐπειτα συνέχισα) **ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥ**

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

...Κι' ἀκαρτερώ σ' κυφτός στὸ παράθυρ-σάν γέλιο στὴν ψυχὴ μου καὶ σὺν κλάμῳ κι' ὥρες πολλὰς σκυμμένος ἔχω γείρει κι' ἀκαρτερώ τοῦ φίλου μου τὸ γράμμα. Γλυκεῖαν ἐλπίδα μέσα μου ἔχω στείρει κι' ἀκαρτερώ νὰ μοῦ φανῇ τὸ θάμμα καὶ πίνω μὲς στὸ ἴδιο τὸ ποτήρι θλίψη, χαρὰ, πόνο κι' ἐλπίδα ἀντάμα.

...Κι' ἀκαρτερώ τὸ γράμμα πού μοῦ φέρε ἀπὸ μακριὰ λόγια καλὰ, πού σπέρνει μὲς στὴ καρδιά χαρὰ πολὺ μεγάλη...

...Κι' ἀκαρτερώ νὰ μοῦ φανῇ τὸ θάμμα Νὰ δὲ ταχυδρομὸς πού προβαίνει ἀγάλη. Τὸ γράμμα, ἄχ, δὸς μου τὸ καλὸ τὸ γράμμα.

ΙΩΑΝΝΗΣ Θ. ΚΑΚΡΗΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Τὸ μῖσος ἀξίζει κάτι περισσότερο ἀπὸ τὴν καταφρόνιαν. Μισοῦμε ἐκεῖνον πού λει νὰ κἀν ὅ,τι μᾶς ἢ 'ς ἄλλους καὶ Ἀλλὰ καταφρονοῦμε ὅποιον θὰ ἤθελε πολεμήσῃ, τὸ κακὸ, μὰ δὲν τὸ κάνει, νὰ μὴν ἔχῃ σκοτοῦρες καὶ νὰ μὴν π' κόσμος...

Γερά μάτια βλέπουν καὶ σὲ μέτριο ἐνῷ τὰ δύναται, γιὰ νὰ διακρίνουν, χροῖονται, περισσότερο... Ἀντίθετα, μόνον δυνατὲς ψυχὲς μποροῦν νὰ νάντι-κρῶν νὰ χαροῦν ἓνα ζωηρὸ πνευματικὸ φῶς, πὶδ ἀδύνατες γυρεύουν τὸ μέτριο καὶ κοῦνται 'ς αὐτό.

Μόνο ἄρρωστες φύσεις φθοноὺν τὸν τυχοῦμένο. Καὶ μόνο ψεῖτες βεβαιών πὼς ἀγαποῦν τὸν ξένον ἄρρωστο γιὰτὶ ναι ἄρρωστος.

Ἐχουμε ὑποχρέωση νὰ παλαῖξουμε τὸ δυστυχισμένους ἀπὸ τὴν δυστυχία, μὰ πὼς ἀγαποῦν τὸν ξένον ἄρρωστο γιὰτὶ ναι ἄρρωστος.

Ἐχουμε ὑποχρέωση νὰ παλαῖξουμε τὸ δυστυχισμένους ἀπὸ τὴν δυστυχία, μὰ πὼς ἀγαποῦν τὸν ξένον ἄρρωστο γιὰτὶ ναι ἄρρωστος.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΤΟ ΤΡΑΙΝΟ

Εἶναι σημαντικό νὰ ξέρῃ κανεὶς νὰ κἀν ἐνδιαφέρουσες τίς πληκτικές καὶ μονότονες ὥρες. Ὅταν ταξιδεύω μὲ τὰ βαριά, κλειστὰ βαγόνια, μὲ ἀνιαροὺς συντρόφους, μὲ καιρὸ ζεστό, πού τὸ κύλισμα τῶν τροχῶν γίνεται στ' αὐτὰ ἔν' ἀπελπιστικὸ τραγοῦδι, ἐπίμονο κι' ἐκνευριστικὸ, βρίσκω πολλὰς φορές κάποιο ἐνδιαφέρον διαβάζοντας τίς φυσιογνωμίες τῶν μικρῶν παιδιῶν, πού ταξιδεύουν μαζί μας. Σ' αὐτὸ τὸ μακρὺ ταξίδι, πού φαίνεται ἀτέλειωτο, ὅταν ὁ μπαμπὰς μιλά μὲ τὸν ἀντικρυνὸ του γιὰ χίλια δὺν πράγματα πού δὲν ἐνδιαφέρουν οὔτε τὸν ἓνα οὔτε τὸν ἄλλο, ὅταν οἱ μεγάλοι πληττοῦν ἢ σκύβουν, στὶς μακριὰς ἐφημερίδες τους, τί κάνουν οἱ μικροὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι, πού κανεὶς δὲν τοὺς προσέχει;

Εἶπα: κανεὶς δὲν τοὺς προσέχει. Ψέματα. Καμμία φορὰ ὁλόκληρο τὸ κοινὸν ἐνὸς βαγονιοῦ παρακολουθεῖ, ὁλοφάνερα ἢ κρυφά, καὶ μὲ χαμόγελο, πού κρύβεται ἀνεπιτήδεια κάτω ἀπ' τὴν ἐφημερίδα, τὴν «εὐεργετική» πού δίνει κάποιος μικρὸς ἐκεῖ στὴ γωνία, κοντὰ στὴν πόρτα. Μὰ μιὰ τέτοια θέτη εἶναι πολὺ λεπτὴ γιὰ τὸ παιδί καὶ συχνὰ δὲν εἶναι ἄξιο νὰ τὴν κρατήσῃ: στὸ τέλος γίνεται κουραστικὸ κι' ἐνοχλητικὸ. Δὲν τὸ κρῶν πὼς προτιμᾷ τὰ παιδιὰ πού σπαταλοῦν καὶ περιφέρουν ἀπάνω μας τὰ αἰνιγματικὰ μάτια τους. Πιπιλοῦν τὸ κουλούρι τους μὲ μιὰ ἡδονὴ παρατεταμένη, γονατισμένα συχνὰ στοὺς καναπέδες καὶ κυττάζοντας ἔξω. Δὲ μιλοῦν μεταξὺ τους. Ὅταν τοὺς προσφέρτε κάτι, ἀρνούνται νὰ το πάρουν μὲ κινήματα νευρικά.

Τὰ παιδιὰ πού ἔζηταν πολὺ μὲ κυρίες, ἔχουν ἓνα ὕψος μελαγχολικὸ κι' ἐρωτηματικὸ. Ἐν ὕψος ὀνειροπόλο κηγαίνει ἰδίως στὰ παιδιὰ πού ἔχουν μπουκλίες καὶ μάτια μὲ οὐρανὶ χρῶμα. Συναρῶν οἱ κυρίες πού τὰ συνοδεύουν, τοὺς δείχνουν μιὰ ἀδιαφορία καὶ τοὺς μιλοῦν χωρὶς ὄρεξι. Τίποτε τότε πὶδ χαριτωμένο ἀπ' τὸ σιωπηλὸ τους χασιμουρητό.

Εἶναι πολλὰς φορές εὐθυμὰ ἢ τρεχάλα καὶ τὰ στυρίγματα τοῦ τραίνου τὰ ἐνθουσιάζουν, ἔνα τρομακτικὸ κοπάδι ἀρνούν δὲν περὶ ἀπαρτήρητο ἀπ' τὰ μάτια τους. Μὴ συχνὰ πέρτουν σὲ μελαγχολία ἀνεξήγητη καὶ παράξενη γιὰ τὴν ἡλικία τους. Τότε τὸ τραγοῦδι ξεφυγὰ στὸ στόμα τους ἀρίνουν τίς κάλτσες τους νὰ πέσουν, τοὺς εἰσάγουν τοὺς λυθοῦν ἀπὸ τὸν ἀέρα, πού τοὺς πηγαίνωφρνε. Κι' ὅταν νυχτώσῃ καὶ ἀνάβουν τὰ φῶτα τοῦ τραίνου, κι' ἀπὸ μακριὰ φαίνεται σὰ μιὰ νυχτερινή, μελαγχολικὴ λιτανεία, τότε κανένα πιά παιδικὸ κεφαλάκι δὲν μένει ὄρθιο. Τὰ

γόνατα κι' οἱ ὦμοι τῆς μαμμᾶς, εἰ γωνιὰς τοῦ βγονιοῦ, γίνονται ἀμέσως προσκέφαλα. Νυστάζουν. Τὰ κεφάλια τους λικνίζονται, οἱ φωνὲς τους γίνονται βραχνές καὶ τὰ μάτια τους προσηλωνοῦνται ἀπάνω μας μ' ἓνα ὕψος πού μοιάζει αὐστηρὸ κι' ἐπιτιμητικὸ. Τὰ ξυπνοῦν πότε-πότε. — «Τάκη, κοιμᾶται, χρυσὸ μου; Σήκω, μὴν κοιμᾶται!» ἢ τὰ ξεγελοῦν μὲ ψεύτικες ὑποσχέσεις: — «Νά, φτάσαμε! Σήκω νὰ δῆς. Μὰ δὲν ἀκούεις;» Μὰ δὲν τὰ καταφέρνουν μὲ κανένα τρόπο. Καὶ σὲ λίγο, κι' ὁ Τάκης κι' ἡ μαμμὰ χάνουν τὴ σοβαρότητα πού ἤθελαν νὰ κρατήσουν ὅλη τὴν ἡμέρα ἀπέναντί μας: ὁ Τάκης γίνεται, στὸν ὕπνο του, τὸ τρυφερό, χαϊδεμένο παιδί, κι' ἡ μαμμὰ τοῦ δίνει τὴν ἀγκαλιά τῆς, πού θαρρεῖ καὶ τὴν ζητᾷ ὅλο τοῦ τὸ σῶμα στὴ στάση πού κοιμᾶται...

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ - ΓΑΓ' ΔΟΥΡΙ

(παράμυθος)

Μιὰ φορὰ κι' ἓναν καιρὸ ἓνας ἄνθρωπος ἔκαμε κουμπάρο τὸ Διάβολο. Καὶ 'ς ὅποια περίστασις βρισκότουε, ἔτρεχε 'ς τὸν κουμπάρο του κι' ἐκεῖνος ἀμέσως τὸν βοηθοῦσε. Κάποτε ὅμως ἔτυχε ὁ κουμπάρος τοῦ Διαβόλου νὰ λάβῃ ἀνάγκη ἀπὸ διακόσιες δραχμὲς ὅταν ὁ Διάβολος ἦταν σὲ μεγάλες ἀπενταρίες.

— Τί νὰ σοῦ κάμω, κουμπάρε μου, τοῦ λέει αὐτὴ τὴ στιγμὴ δὲν ἔχω πεντάρα. Τὴν ἄλλη ἐβδομάδα ὅμως ἐλπίζω νὰ σκαρώσω μιὰ καλὴ δουλειὰ καὶ τότε σοῦ δίνω ὅσα θέλεις.

— Τὰ χρειάζομαι τώρα σοῦ λέω, κουμπάρε! κοίταξε, κάμε ὅ,τι κάμης, νὰ μοῦ τὰ βρῇς. Τί Διάβολος εἶσαι σὺ καὶ τί σ' ἔκανα κουμπάρο, σὰν δὲν μπορῇς νὰ μοῦ δίνης λίγα ψωροχρήματα τὴ στιγμὴ πού τὰ χρειάζομαι;

Αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ κουμπάρου τοῦ ἄγγιξαν τὸ Διάβολο 'ς τὸ φιλότιμο κι' ἀποράσις νὰ βρῇ κάποιο τέχνασμα καὶ νὰ οἰκονομήτῃ τὴν περίστασις. Ἐμεινε κάμποσο συλλογισμένος, κι' ὕστερα σήκωσε ξαφνικά τὸ κατάμαυρο κεφάλι του μὲ τὰ μεγάλα κέρατα, γέλασε... τατανικά, κόννητε ἀπὸ εὐχαρίστηση τὴν οὐρὰ του καὶ φώνησε:

— Εὐρηκα!

— Τί;

— Ἀ, ἔνα ἔξοχο σχέδιο, ἐντελὸς διαβολικὸ. Ἀκουσε: Ὁ Χρὺς μεταμορφώθ' 'ς ἓνα γαϊδουρὶ πρῶτης τάξεως. Ἐγὼ θὰ μὲ πάρῃς καὶ θὰ μὲ πᾶς 'ς τὸ παζάρι νὰ μὲ πουλήτῃς. Ἀμὰ μὲ πουλήτῃς, θὰ πάρῃς τὰ λεπτὰ καὶ θὰ φύγῃς. Ἐγὼ ὕστερα θὰ ξαναγίνω Διάβολος καὶ θὰ φύγω κι' ὁ χαῖος ἀγοραστής ὅς κουρεύεται.

Κι' ἔτσι ἀμέσως ὁ Διάβολος ἔγεινε ἓνα καλὸ γαϊδουρὶ κι' ὁ κουμπάρος τοῦ τὸ πήρε ἀπὸ τὸ καπίστρι καὶ τὸ πήγε 'ς τὸ παζάρι. Ἐκεῖ βρέθηκε ἓνας χωρικός πού εἶχε ἔλθει ἐπίτηδες ἀπὸ τὸ χωριὸ τοῦ γιὰ ν' ἀγοράσῃ ἓνα γαϊδουρὶ, γιὰτὶ τὸ δικὸ τοῦ εἶχε φοφῆσει. Αὐτὸς ὁ χωρικός, ἄμα εἶδε τὸ γαϊδουρὶ - Διάβολο, τὸ ἔβαλε ἀμέσως 'ς τὸ μάτι, τὸ συμφώνησε τριακόσιες δραχμὲς, τίς πλήρωσε ἀμέσως καὶ, κατευχαριστημένος γιὰ τὸ ψῶνι του, ἔσυρε ἀπὸ τὸ καπίστρι τὸ γαϊδουρὶ γιὰ νὰ τὸ πᾶν νὰ τὸ ποτίσῃ. Τὸ γαϊδουρὶ ἀκολουθοῦσε ἡτυχὰ ἄμα ὅμως ἔφθασαν 'ς τὴ βρύση, δίνει μιὰ καὶ τρυπώνει μὲς 'ς τὴν κάνουλα.

Ὁ κακομοῖρος ὁ χωρικός σάστισε καὶ δὲν ἤξερε τί νὰ κἀν. Μὰ ὁ Διαβολογαϊδάρος κουνούσε τ' αὐτὶ του μέσα ἀπὸ τὴν κάνουλα καὶ τὸν κοροῖδευε. Τότες ὁ χωρικός ἄρχισε νὰ τὸν παρακαλῇ:

— Ἐδῶ, γαϊδουράκι μου, πού ἐγὼ σ' ἀκριβοπλήρωσα καὶ γιὰ δουλειὰ σὲ θέλω. Ἐδῶ, καὶ θὰ σοῦ ἔχω πάντα ἀχοῦρι καθαρὸ, κι' ὅλο χορτάρι φρέσκο θὰ σὲ ταίζω.

Ὁ Διάβολος ὅμως ἐξακολουθοῦσε ἐπίμονα νὰ κουνᾷ τ' αὐτιά του καὶ νὰ τὸν κοροῖδεύῃ.

Τότε ὁ φτωχὸς χωρικός ἔτρεξε καὶ φώναξε ἀνθρώπους, καὶ τοὺς ζήτησε βοήθεια γιὰ νὰ βγάλουν τὸ γαϊδουρὶ ἀπὸ τὴ βρύση.

Μ' ἀπὸ ὅσους ἔτρεξαν, κανένας δὲν ἐπίστευε αὐτὰ πού ἔλεγε ὁ χωρικός. Καὶ τὸν συμβούλεψαν νὰ μὴν ξαναπῇ τέτοια παραμύθια, γιὰτὶ θὰ τὸν πάρουν γιὰ τρελλὸ καὶ θὰ τὸν δέσουν.

Ἐκεῖνος φυσικά ἐπέμενε πὼς εἶναι ἀλήθεια καὶ τότε θύμωσαν καὶ τὸν ἔδωσαν σὰν τρελλὸν καὶ τὸν ἔδειραν. Τὴν πολιτεία μαθεύθηκε πὼς ὁ χωρικός ἐκεῖνος τρελλάθηκε κι' ὅσοι εἶχαν ὄρεξι, πῆγαιναν καὶ τὸν ρωτοῦσαν πὼς μπῆκε ὁ γαϊδάρκος στὴ βρύση καὶ τὸν ἔκαναν χάζι. Ἐκεῖνος ὁ δυστυχισμένος, ὅτ' ἔβλεπε νὰ τὸν κοροῖτεύουν, τόσο ἀγρίευε καὶ τοὺς ἔλεγε νὰ πάνε στὴ βρύση καὶ νὰ κοιτάξουν ἀπὸ τὴν κάνουλα γιὰ νὰ ἴδουν πού κουνᾷ τ' αὐτιά του τὸ γαϊδουρὶ. Μὰ σὰν ἔλεγε πάλι αὐτὰ, τὸν ξαναδέναν καὶ τὸν κτυποῦσαν.

Στὸ τέλος, ἀπὸ εἶδε ὁ δυστυχισμένος πὼς κανένας δὲν τὸν πίστευε κι' ὅλοι τὸν ἔδειραν, ἀποράσις νὰ μὴν ξαναπῇ τίποτα γιὰ τὸ γαϊδουρὶ πού μπῆκε στὴ βρύση. Κι' ἔτσι τὸν ἄφησαν ἐλεύθερο. Τότε ὁ χωρικός ἔτρεξε σὲ κείνη τὴ βρύση, πλησίασε στὴν κάνουλα καὶ σιγὰ:

— Ἐγὼ, μωρὲ παληογαϊδάρε, εἶπε, τὸ ξέρω καλὰ πὼς εἶσαι αὐτοῦ-μένα, ἀμὰ δὲν τὸ λέω, γιὰτὶ μὲ δένουνε καὶ μὲ βράννε πὼς εἶμαι τρελλός.

(Λαϊκὸ)

ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

ΑΘΗΝΑ Γ' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ

Αγαπητοί μου

ΠΑ να καταλάβη κανείς καλά πόσο αξίζει ένα πράγμα δικό του, πρέπει να κινδυνεύσει μια στιγμή να το χάσει. Έτσι κατάλαβα κι' εγώ τι αξίζει, για μένα, το σπίτι μου, την τρυχική αυτή ημέρα που κινδύνευσα να το χάσω από πυρκαϊά. Παλάτι να ήταν, δεν θα ζίζε, για μένα, ούτε περισσότερο ούτε λιγότερο. Το σπίτι μου, το δικό μου, ένα μέρος του εαυτού μου! Όπως μερικά ζώα με το όστρακό τους, έτσι κι' ο άνθρωπος είναι κολλημένος, δεμένος με το σπίτι του. Αόρατοι οι δεσμοί, αλλά δεν πονούν λιγότερο όταν τους κόβει το άσπλαγχο χέρι της Κακοτυχίας, που παρουσιάζεται τότε σα φωτιά, τότε σα σεισμός, τότε σαν πλημμύρα. Ω, πώς επόνεσα κι' εγώ, την τρυχική ημέρα που κινδύνευσα να χάσω το σπίτι μου από πυρκαϊά!...

Κανένα κακό όνειρο δεν είχα ιδη τη νύκτα με καμιά ανησυχία δεν είχα πέσει απόβραδύς να κοιμηθώ. Ήσυχος άπεναντίας, γιατί, κατά τη συνήθειά μου, είχα παρακαλέσει το Θεό από κάθε κακό να με φυλάξει... Και τα χαράγματα, εξύπνησα από φωνές τρόμου και σφυρίγματα κινδύνου.

— Τι είναι;

— Φωτιά!...

Πετιέμαι και τρέχω στο ένα παράθυρο: "Ένας πυκνός καπνός, πίσω απ' τα τζάμια, δεν μ' αφήνει να ιδω τίποτα. Πηγαίνω στο άλλο, τα ίδια. Η κάμαρά μου περικυκλωμένη από καπνούς και σε λίγο βέβαια από φλόγες. Γρήγορα! να φύγουμε τουλάχιστο ζωντανοί... και ντυμένοι. Σε πέντε λεπτά ντύνομαι στην εντέλεια, (ενώ άλλη φορά κάνω και μία ώρα), αρπάζω ακόμα μια φορεσιά ρούχα, ένα-δυο χειρόγραφα και φεύγω. Περνώ στάντικρινό σπίτι και τρέφω. Οι καλοί άνθρωποι μου ψήνουν ένα καφέ και τον πίνω στο πόδι. Έντω μεταξύ ή φωτιά έχει θεριέψει. Οι τεραστίες φλόγες γλείφουν τώρα το σπίτι μου. Δεν γλυτώνει!... Κι' οι δικοί μου, με τη βοήθεια των καλών γειτόνων, βγάζουν ό,τι μπορεί να βγεί: Ρούχα, στρώματα, σκεπάσματα. Τάλλα όλα θα μείνουν, να καούν μαζί με το σπίτι...

Δεν άντεχω να ιδω τέτοιο θέαμα... Μόλις με παρηγορεί η Κάκια μου, με τη

διαβεβαίωση ότι ξεγυλιέ και κάμποσα χειρόγραφα μου. Και φεύγω από τη γειτονιά. Πηγαίνω 'ς ένα συγγενικό μου σπίτι, στην Ομόνοια, και τους ξυπνώ, — είναι πολύ πρωί ακόμη, — για να τους προειδοποιήσω να μ' εδεχθούν. Έχει περιμένω τώρα. Περιμένω να έλθουν οι δικοί μου, με τα πράγματα που πρόφθασαν να βγάλουν και με τη φοβερή είδηση ότι καήκαμε...

Μπορείτε να φαντασθήτε την αγωνία που έσφιγγε την ψυχή μου και τις αλγεινές σκέψεις που περνούσαν από το νου μου. Πάντα μου έμενε και μία ελπίδα, αλλά τόσο αμυδρή! Κι' ήμουν σχεδόν βέβαιος, ότι στο σπίτι εκείνο που τό' αφησα πρό μιάς ώρας τριγυρισμένο από φλόγες και καπνούς, δεν θα μπορούσα ποτέ πια να ξαναγυρίσω... Θά κορόιαν ή συνέχεια της ζωής μου, θα έχανα ό,τι μ' έδενε με το παρελθόν. Παλιά έπιπλα αγαπημένα, βιβλία, χρετιά. φωτογραφίες, επιστολές, ό,τι έχει, ό,τι φυλάει κάθε άνθρωπος, κι' ό,τι αποτελεί τη ζωή του... Πόσα πράγματα, τιποτένια για τους άλλους, αλλά γι' αυτόν πολυτιμότερα από κάθε πολύτιμο!... Πόσ' αναμνηστικά!... Και τώρα τίποτα! Πρέπει να τα ξανακάνω! Άλλα ξαναγίνονται όλα; Πώς να ξαναγίνουν π. χ. τα γράμματα της μητέρας μου;... Κι' η «Διάπλασις» από κάτω; Πώς και τότε θα μπορούσε να ξαναβγεί; Ο κ. Πηπαδόπουλος είχε περιστείλει τουλάχιστο τα μητρώα και τις ταινίες των συνδρομητών. Άλλα τα βιβλία που μεταφράζουμε, οι Ασκήσεις, τα κομμάτια της Σελίδος, οι Διαγωνισμοί, οι εικόνες, τα προηγούμενα φύλλα, τα Μ. Μυστικά, τα λυσόχαρτα; Ήταν δυνατό να κουβαληθώ όλόκληρο το γραφείο; Πόσα πράγματα χρήσιμα, απαραίτητα για την έκδοση του περιοδικού! Και πόσες καίρες για να ξαναγίνουν! Καταστροφή!...

Κι' άξαφνα, εκεί που σ' αυτή την άγωνία περίμενα στο συγγενικό μας σπίτι τους δικούς μου με τη φοβερή είδηση, βλέπω... τον Γιάννη, το μικρό μας υιότρετο. Το πρόσωπό του είναι χαρούμενο. Και μου λέει:

— Η κυρία είπε να έλθετε, γιατί γλύτωσε το σπίτι.

— Κι' ή φωτιά;

— Κοντεύει να σβύσει.

Τρέχω, φθάνω... Ναι το σπίτι, ακέραιο, απείραχτο! Κι' ή φωτιά τώρα μακριά. Τι θαύμα είχε γίνει; Το πρωί οι καπνοί σπρώχνονταν από δω, τώρα τους βλέπω να φεύγουν από κει. Άλλαξε ο καιρός, ο άερας! Σε τέτοιες στιγμές, ο άνθρωπος γίνεται εγωϊστής. Και στον εγωϊσμό μου, χωρίς να συλλογισθώ τους άλλους που κήκων και που καίγονταν ακόμη, έδόξασα το Θεό που τον είχα παρακαλέσει να με φυλάξει και με σώσει.

Ένας στρατιώτης, από τη ζώνη που

περικυκλώνει το τετράγωνο, θέλει να μ' εμποδίσει:

— Δεν επιτρέπεται, κύριε!

— Άφρη με, χριστιανέ, να πάω στο σπίτι μου!

Ο τόνος που έδωσε το αίσθημά μου σ' αυτές τις λέξεις, του έκαμε, φαίνεται, έντυψη και μ' άφησε να περάσω. Κι' νά, σε λίγο σπρώχων την πόρτα και ξαναπαίνω στο σπίτι εκείνο, που το θεωρούσα χαμένο για πάντα. Με τον τρόπο με τη λύπη, με την αγωνία της αυτή, μόνο ή χαρά αυτή μπορούσε να συγκριθεί. Ά, τί χαρά, τί μεγάλη, τί απείρη χαρά! Άνεβαίνω. Το σπίτι είναι άνω κάτω, αλλά είναι το σπίτι. Και σε λίγες ώρες θά ξαναγίνω όπως ήταν. Μπαίνω στην κάμαρά μου. Μόνο ένα παράθυρο έχει καί. Μπαίνω στο γραφείο μου. Άπαρκατο, όπως το είχα αφήσει. Τα χειρόγραφα έχουν γυρίσει από τη γειτονιά κι' είν' εκεί, για να τα βάλω πάλι στα συτάρια. Και κάθουμαι στην πολυθρόνα μου, μπροστά στο τραπέζι μου. Να πένα μου, το καλαμάρι μου, το συτράχατό μου, τα χαρτιά μου. Τίποτα δα λείπει, μπορώ να εξακολουθήσω την εργασία μου, μπορώ να σ' εγράψω: Είμαι βασιληάς!

Σας ασπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ HECTOR MALOT

[Βραβευμένο από την Γαλλ. Ακαδημία]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΓ'. (Συνέχεια)

Πολλά απ' αυτά τα πλοία έτοιμαζονταν ν' αναχωρήσουν και στα κατάρτια τους έβλεπε τους ναύτες ν' ανεβοκαταβαινουν σκάλες από σχοινιά, που από μακριά φαινόταν λεπτές σαν πανιά άρραχνης.

Πίσω του το πλοίο μας άρην' έν' άρραμένο αυλάκι στη μέση του κίτρινου νερού, όπου έπλεαν λογίων-λογίων πράγματα, σανίδια, ξύλα, μπουκάλια, βουλωμένα, φύκια, ακόμα και πτώματα ζώων. Κάπου-κάπου, κανένα πουλί με μεγάλη φρενιά έπεφτε άπάνω τους και πάλι σήκωνόταν ψηλά με τη λεία στο στόμα.

Γιατί να κοιμάται ο Ματτίας; Καλύτερα θα ήκανε να ξυπνήσει. Ήταν ένα θέμα που άξιζε να το βλέπει κανείς.

Κι' όσο προχωρούσε το πλοίο μας στην Τάμεση, τόσο το θέαμα γινόταν περισσότερο κι' ωραιότερο. Δεν ήταν μόνο τα άτμοκίνητα ή ιστιοφόρα πλοία που άξιζαν τον κόπο να κοιτάζει κανείς ή τα μεγάλα τρικάταρτα, τα πελώρια στήμια που γύριζαν από χώρες μακρινές ή τα δλομυρα άνθρωποφόρα, οι βάρκες οι φορτωμένες ως άπάνω με άχρη ή με σκν, που έμοιαζαν με πλεούμενες θημουνιές ή

μεγάλα κόκκινα, μαύρα ή άσπρα βαρέλια, που τα στριφογύριζε το ρέμμα. Ήταν ακόμη κι' εκείνα που συνέβαιναν στις δυό όχθες του ποταμού, που φαινότανε τώρα καθαρά με όλες τους τις λεπτομέρειες, με τα ώμορφοδαμμένα σπίτια τους, με τα πράσινα λειβάδια τους, με τα δένδρα τους που ποτέ δεν τα έτράνταζε πελέκι, κι' έδω κι' εκεί με τις εξέδρες για το μπαρκάρισμα, που προχωρούσαν έπάνω από το μαύρο βούρκο της άκροποταμιάς, με τα σινιάλα της παλίρροιας, πασσάλους πράσιους και γλυστερούς.

Έμεινα έτσι πολλήν ώρα, με τα μάτια δλάνοικτα, μη συλλογιζόμενος άλλο παρά να βλέπω και να θαυμάζω.

Άλλ' άξαφνα, και στις δυό όχθες, τα σπίτια πυκνώνουν και σχηματίζουν μακριές γραμμές κόκκινες ή άμύσφαιρα σκοτεινιάζει: ο καπνός και ή όμίχλη άνακατεύονται, χωρίς να ξέρη κανείς αν ο καπνός είναι πυκνότερος ή ή όμίχλη κι' ακόμη, άντι για δένδρα και για λειβάδια παρουσιάζεται ένα δάσος από κατάρτια. Τα πλοία είναι τώρα στα λειβάδια!

Δεν κρατιέμαι πιά' ροβολώ από τη σκοπία μου, τρέχω στέν Ματτία και τον ξυπνώ. Ή ναυτία του έχει περάσει κι' είναι πιδ ευδιάθετος τώρα. Έτσι μ' ακολουθεί στο ψηλό εκείνο κασσόνι, βλέπει, θαμμώνεται και τρίβει τα μάτια του: Έδω κι' εκεί, μέσ' από τα λειβάδια, προβάλλουν κανάλια, που τελειώνουν στον ποταμό. Και τα κανάλια αυτά είναι γεμάτα πλοία.

Το κακό είναι, που ή όμίχλη κι' ο καπνός πυκνώνουν περισσότερο. Δεν βλέπει κανείς γύρω του παρά κάπου-κάπου κι' ότο προχωρεί, τόσο δυσκολώτερα διακρίνει τ' αντικείμενα.

Το βαπόρι μας τώρα άργοταλεί. Σε λίγο ή μηχανή του σταματά και τα καλαμάκια του πετιούνται έξω. Είμαστε στο Λονδίνο. Αποδιδαζόμαστε. Οι άνθρωποι μ' κοιτάζουν, αλλά δεν μ' εμιλούν.

— Ήλθε ή ώρα να μεταχειρισθής τ' άγγλικά σου! λέω του Ματτία.

Κι' ο Ματτίας, που δεν τα χάνει ποτέ, πλησιάζει εύθως ένα χοντρό κοκκινογέννη κι' ευγενικά, με το καπέλλο στο χέρι, τον ρωτά από πού πηγαίνουν στο Γκρήν Σκουέερ.

Μου φαίνεται πώς άργοβν να συνεννοηθούν. Ο κοκκινογέννης πολλές φορές άναγκάζει τον Ματτία να του επαναλάβει τα λόγια του. Άλλά δεν θέλω να δείξω πως άμφισβάλλω για την άγγλομάθεια φίλου μου...

— Πιτέλους γυρίζε σε μένα.

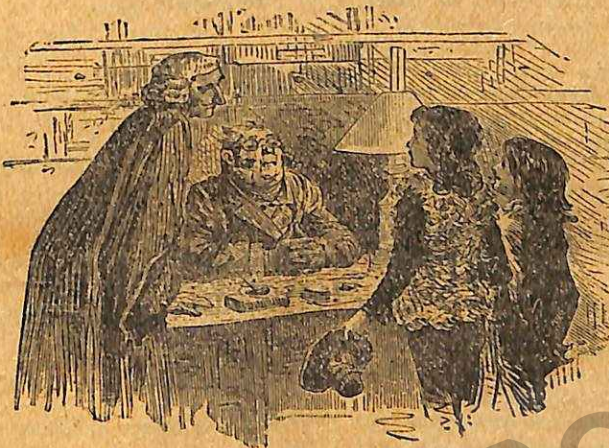
Πολύ εύκολο, μου λέει. Δεν έχουμε

παρά ν' ακολουθήσουμε ίσια τον Τάμεση. Άλλά πώς; Έκείνο τον καιρό, ο Τάμεσης δεν είχε προκυμαίς. Τα σπίτια έρθαναν ως την άκροποταμιά. Άναγκάζομαστε λοιπόν να πάρουμε τους δρόμους που μ' ε φαίνεται πως ακολουθούν τον ποταμό.

Οι δρομοί αυτοί είναι σκοτεινοί, γεμάτοι λάσπες. Και τί άμείζια, τί κιβώτια, τί δέματα! Με μεγάλη δυσκολία κατορθώνουμε να περνούμε μέσ' απ' αυτά τα έμποδια, που παρουσιάζονται άκατάπαυτα. Έδω τον Κάπη μ' ένα σχοινί και τον κρατώ κοντά μου. Μόλις είναι μία ή ώρα κι' όμως τα γκάζια στα μαγαζιά είν' άναμμένα.

Το Λονδίνο, έτσι που το βλέπουμε τώρα, δεν μ' ε κάνει την έντύπωση που μ' ε είχε κάμει ο Τάμεσης.

Προχωρούμε και κάθε τόσο ο Ματτίας ρωτά αν είμαστε ακόμη μακριά από το Λίνκολν'ς Ίνν' μου λέει ότι, καθώς του είπαν, πρέπει να περάσουμε από μία

— Ποιός από σ' ε είναι το παιδί που είχε ο Μπαρμπερής; (Σελ. 173 στ. γ').

μεγάλη πόρτα, που θά κλείνει το δρόμο που ακολουθούμε. Αυτό μου φαίνεται παράξενο, αλλά δεν το μωδ' να του 'πώ ότι ίτως δεν κατάλαβε καλά.

Άλλά όχι, ο Ματτίας κατάλαβε στην εντέλεια. Κι' σε λίγο φθάνουμε σε μία κάμαρα, που καθόλκεται το δρόμο, με δυό μικρές πόρτες πλάγιες. Είναι το Τεμπλ-Μεάρ. Και πάλι ρωτούμε για το δρόμο μας και μ' ε λένε να στρίψουμε δεξιά.

Δεν βρισκόμαστε τώρα πια σ' ένα μεγάλο δρόμο, γεμάτο κίνηση και θόρυβο, αλλά σε κάτι δρομάκια σιωπηλά, που διαστερώνονται και συμπλέκονται μεταξύ τους τόσο πολύ, ώστε μ' ε φαίνεται ότι γυρίζουμε χωρίς να προχωρούμε, όπως σε λαβύρινθο.

Άξαφνα, εκεί που νομίζαμε πια πως χαθήκαμε, βρισκόμαστε σ' ένα μικρό νεκροταφείο γεμάτο τάφους, που οι πλάκες τους είναι μαύρες, σ' α να τις είχαν βάψει με φούμο είναι το Γκρήν-Σκουέερ!

Ένώ ο Ματτίας ρωτά ένα διαβάτη, εγώ στέκομαι, για ν' άναπνεύσω. Ή καρδιά μου κτυπά δυνατά, τρέμω όλος. Έπειτα ακολουθώ το Ματτία και σε λίγο σταματούμε μπροστά σε μία χάλκινη πινακίδα, που γράφει: Γκρήν και Γκλάσε.

Ο Ματτίας κάνει να κτυπήσει το κουδούνι, αλλά εγώ του κρατώ το χέρι.

— Τι έπαθες; με ρωτά. Γιατ' είσαι έτσι χλωμός;

— Στάσου μία στιγμή να συνέλθω. Κτυπά, μ' ε άνοίγουν, μπαίνουνε.

Είμαι τόσο συγκινημένος, ώστε δεν διακρίνω γύρω μου καθαρά. Μου φαίνεται πως βρισκόμαστε σ' ένα γραφείο, όπου δυό-τρεις άνθρωποι σκυμμένοι σε τραπέζια, γράζουν, φωτιζόμενοι από γκάζια, που καίνε σφυρίζοντας.

Σ' έν' απ' αυτούς άποτεινεται ο Ματτίας, γιατί, έννοείται, αυτός πάλι έπρόκειτο να μιλήσει. Στην όμιλία του άκούω πολλές φορές τις λέξεις φάμιλυ (οικογένεια), μπόυ (παιδί) και Μπαρμπερής. Τους λέει βέβαια πως εγώ είμαι το παιδί, που το είχε ο Μπαρμπερής και που το ζητεί ή οικογένειά του. Το όνομα Μπαρμπερής κάνει έντύπωση. Μ' ε κοιτάζουν όλοι κι' εκείνος που του μίλησε ο Ματτίας, σηκώνεται και μ' ε άνοίγει μία πόρτα.

Μπαίνουμε 'ς ένα δωμάτιο γεμάτο βιβλία και χαρτιά. Ένας κύριος κάθεται μπροστά 'ς ένα τραπέζι κι' ένας άλλος, με μαύρη ρόμπα και με περρούκα, κρατώντας πολλούς φακέλλους γαλάζιους, μιλά μαζί του.

Με λίγα λόγια, εκείνος που μ' ε έμπασε, έξηγεί ποιό είμαστε και τότε οι δυό κύριοι μ' ε κοιτάζουν από πάνω ως κάτω.

— Ποιός από σ' ε είναι το παιδί που είχε ο Μπαρμπερής; με ρωτά γαλλικά ο κύριος που κάθεται στο τραπέζι.

Πιάνω θάρρος, άκούγοντας να μου μιλούν στη γλώσσα μου, και πλησιάζω ένα βήμα.

— Εγώ, κύριε.

— Κι' που είναι ο Μπαρμπερής;

— Ήθανε.

Οι δυό κύριοι κοιτάζουν μία στιγμή, έπειτα εκείνος που φέρει την περρούκα, βγίνει έξω.

— Αιπόν πώς ήλθατε; ρωτά ο κύριος, που είχε άρχισει να με άνακρίνει.

— Πιζή 'ς τη Βουλώνη, κι' από τη Βουλώνη ως το Λονδίνο με το βαπόρι. Τώρα μόλις έρθάσαμε.

Ο Μπαρμπερής σ' ε έδωσε λεπτά για το ταξίδι;

— Δεν είδαμε καθόλου τον Μπαρμπερή.

(Έπεται συνέχεια)

